

An illustration of a woman in profile, facing left. She has dark, wavy hair styled in a 1920s fashion, wearing a gold headband. She is wearing a large, light-colored fur stole over a dark teal dress with a beaded, scalloped hem. Her accessories include a large pearl earring, a matching pearl necklace with a teardrop pendant, and a bracelet. In the background, there is a patterned wallpaper and a candelabra with two lit candles.

NEVĚSTY
BEZ
ŽENICHŮ

adele parks

ADELE PARKS

NEVĚSTY
BEZ ŽENICHŮ

2015

Copyright © 2014 by Adele Parks
Translation © 2015 by Dita Kelbelová
Cover illustration © 2015 by Denisa Jánská
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SPARE BRIDES,
vydaného nakladatelstvím Headline Review, Londýn 2014,
přeložila Dita Kelbelová
Jazyková redaktorka: Petra Biache
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Denisa Jánská
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2015

ISBN 978-80-7498-095-4

Věnováno Alexi Mahonovi

ZIMa

Lady Chatfieldová – manželka lorda Chatfielda, snacha hraběte z Clarendaleu, dcera Sira Harolda Hemingforda, Lydia pro své přátele – si svlékla hedvábný župan a nechala jej sklouznout na zem. Milovala šumivý dotek látky na těle, jemný jako dech. Stála teď nahá v šatně, a tak jako obvykle v půl sedmé večer uvažovala, jaké oblečení jí asi komorná na dnešek vybrala. Pokoušela se hádat vyřazovací metodou, protože šaty měla teď Dickensonová patrně u sebe. Možná z nich odstraňovala nějakou skvrnku, napařovala krajku, aby dokonale držela tvar, anebo na poslední chvíli stehovala lem, aby odhaloval právě tolik, kolik se slušelo. Dickensonová byla důkladná; velmi často říkala „abychom si byly jisté“. S Lydiinými róbami zacházela jako s novorozenci: hýčkala je a chovala jako v peřince.

Lydia vdechla prach a ticho starého domu – odpočívajícího po shonu odpoledního čaje, ponechaného sobě, neboť

jej dnes nečekala formální večeře – a přelétla pohledem vatovaná hedvábná ramínka. Viděla šaty z hedvábí a organzy v mandarinkové barvě, další pošíité křišťálovými korálky ve tvaru kapek i toaletu z modrozeleného moaré, kterou ráda nosila převázanou širokým provokativním páskem. Kromě nich pečlivě napočítala několik rób z šifónu: šafránové, šarlatové, kobaltově modré a smaragdové, všechny zdobené tylem či organzou a nenápadnými perličkami. Zdály se jí na dnešní večer příliš barevné. Ohlédla se po bílých a krémových. Které tu jen chybí?

Popravdě se cítila čím dál otrávenější. Kdyby měla sílu, možná by se nad celou tou situací rozčílila, ale v poslední době se nechala vyvést z míry jen máločím; ztrácet sebeovládání jí připadalo nevkusné. Celkově vzato si neměla na co stěžovat. Potíž spočívala v tom, že netrpělivě očekávala nové šaty z módního domu Callot Soeurs. Objednala si hedvábný skvost v ústřicové barvě se záplavou diamantových korálků spadající od výstřihu přes ňadra i lopatky. S unaveným povzdechem si představila, jaký dojem by v nich udělala na silvestrovském plese vévodkyně z Pembrokeshiru. Nechyběl jim ani rozkošný lem z umělé kožešiny a Lydia měla v plánu doplnit je nachovými sametovými střevíčky na elegantním podpatku, zdobenými skleněnými korálky. Kožešina a nachová ve spojení s ústřicovou představovaly přesně tu kombinaci, jaká se zaručeně dostávala do novin. Šaty měly přijít před Vánoci. Jenže nepřišly. Stěžovat si bylo obtížné; po válce už řádné služby nikdo neočekával. A Francouzi – ti byli obzvlášť nespolehliví a dělali si, co chtěli. O to víc připadali Angličanům, sevřeným pravidly a předpisy, fascinující a neodolatelní.

Lydia pomalu vydechla a vypustila do chladného vzduchu obláček páry a rozladění. Kde jen ta komorná vězí? Měla by prohrabat oheň v ložnici; s pomalými služkami aby děvče umrzlo ve vlastní šatně. Lydia potlačila podrážděnost. Nemělo význam vybijet si ji na služebných. Těžko se však vyrovnávala s vědomím, že na dnešní večer nemá nic nového; byla si jistá, že každá druhá žena v britském impériu přesně ví, jaké šaty chce mít na sobě, až se rozloučí s posledními okamžiky roku 1920 a s úlevným povzdechem přivítá rok 1921. Další rok kupředu. Další rok pryč od minulosti. A celá ta strašlivá záležitost se opět posune o kousek blíž zapomnění a přestane zatemňovat přítomnost.

Kéž by si Dickensonová pospíšila. Lydia sledovala, jak jí na kůži vyskákala ošklivá husí kůže a rychle si dlaněmi třela paže. Neměla by si natáhnout kalhotky a podprsenku? Nevadilo by jí to; naopak se oblékala raději sama, jenže kdykoli se chopila iniciativy, Dickensonová ztropila povyk a s předstíranou výčitkou hudovala: „Snaží se mě lady Chatfieldová připravit o práci?“ Což byla samozřejmě hloupost, protože obě věděly, že její povinnosti sahají mnohem dál než k těm, jaké se s postem komorné obyčejně pojí, a že se ve skutečnosti přepíná, někdy až na hranici vyčerpání. Zrovna když Lydii napadlo, zda by si neměla znovu vzít župan, Dickensonová vtrhla do pokoje.

„Vždyť si uženete smrt, když tu budete takhle postávat!“ zvolala. A pak, jakoby mimochodem, dodala: „Promiňte, že jdu pozdě, mylady.“

„Nic se neděje.“ Lydia se po ní ani nepodívala. Nemusela. Věděla, jak její komorná vypadá. Byla drobná a precizní a Ly-

dii svými energickými těkavými pohyby připomínala ptáčka. Za každých okolností nosila černé šaty s jednoduchým bílým límečkem, jak si její postavení žádalo. Od října do března si navíc přes ramena přehazovala nevýrazný pletený černý šál, jaký by se hodil spíš k ženě o třicet let starší. Utahovala si jej těsně kolem ramen a spínala jantarovou broží, kterou jí, pokud si Lydia dobře vzpomínala, odkázala tetička. Oči měla tak tmavé, že v nich nešlo rozeznat zorničky; povídalo se, že má kontinentální krev, ale nikdo se jí neodvážil zeptat. Nos měla dlouhý a úzký a rty poněkud vážné, možná až smutné. Nesmála se často. Působila staře, a přitom stará nebyla.

Lydia nespouštěla zrak z vlastního odrazu v zrcadle, který byl nepochybně módnější a na pohled příjemnější. Ještě si nezvykla na své krátké mikádo, ale protože držela krok s módou a dávala přednost přiléhavým zvonovitým kloboučkům, chtěla nosit vlasy zastřižené pod uši. Těsně před Vánoci nechala u kadeřníka bezmála čtyřicet centimetrů. Připadala si lehká a povznesená, Lawrence ovšem její nadšení nesdílel; nejednou při večeři, nebo když spolu seděli u krbu, jí ovinul šál kolem krku a zažertoval, že by ji mohl ofouknout průvan. Odpovídala mu shovívavým úsměvem, ač ji jeho poznámka nepobavila; ani na poprvé se jí nezdála vtipná. Moderní styl jí slušel. Lesklá rovná ofina černých vlasů pěkně rámovala zářivě modré oči a dodávala její bledé pleti na dramatickosť a tajemnost. S dlouhými vlasy vypadala jako středověká královna – pasivní, chráněná; teď měla šmrnc, najednou v ní bylo něco skrz naskrz moderního a zároveň fascinujícího. Krátké vlasy nechaly vyniknout vysoké lícni kosti, krémovou, perleťovou pleť a plné, skoro až tučné rty. Jenom nos

by mohla mít užší. Ani čtyři roky spaní s kolíčkem na jeho špičce nedokázaly zajistit výsledek, jaký jí slibovala guvernantka.

„Zdržela jsem se, mylady. Mluvila jsem s novou kuchařkou.“

„Jak si vede?“

„Je schopná.“ Dickensonová nepatrně semkla rty. Lydia okamžitě pochopila, ale nechala si komentář pro sebe. Starost o dům jí připadala únavná a nerada plýtvala časem a energií na domácí záležitosti, které, jak moc dobře věděla, měly být její doménou. Pro její komornou naopak neexistovalo zajímavější a úctyhodnější téma hovoru, a tak se ho i nyní se zápallem chopila, aniž si všimla, s jakou lhostejností je lady Chatfieldová přechází. „Nezamlouvá se jí –“

„Kolik má práce,“ hádala Lydia. „To nikomu.“

„Snažila jsem se jí ulehčit. Pomocť...“ Dickensonová se odmlčela a sklouzla pohledem ke svým zarudlým prstům, nateklým tak, že připomínaly syrové klobásy. Lydia se na ně podívala také, ale ani ji nenapadlo, že šikovné ruce, které jí brzy vytvoří dokonalý účes a nad levé ucho vetknou diamantový hřebínek, ještě před chvílí čistily zeleninu přinesenou ze zahrady. Nic podobného si neuměla představit, neboť se nikdy nezabývala otázkou, jak se upravuje zelenina – nebo ostatně i maso či pečivo – než se dostane před ni na stůl. Byla si vědoma, že dům spravuje minimální počet zaměstnanců. Znala jejich problémy, stejně jako řešení, které nicméně vyžadovalo trpělivost. Nikdo by se neodvážil pronést pravdu nahlas – třeba jen na ni pomyslet znamenalo neuctivost a rovnalo se takřka zločinu. Skutečnost byla

ovšem taková, že všichni čekali, až její tchán, starý hrabě, zemře.

„Všichni musíme přiložit ruku k dílu. Nic už není jako dřív. Ani nemůže být,“ poznamenala a prostrčila ruce ramínky podprsenky, která jí Dickensonová nastavila. Služebná ji obešla a dotkla se hladké světlé kůže mezi lopatkami, čímž jí beze slova naznačila, že se musí předklonit, aby košíčky dobře padly. Lydia ji poslechla, poté se narovнала a stála bez hnutí, zatímco kolem ní Dickensonová dál kmitala, spínala háčky a očka a upravovala ramínka tak, aby se nikde nepřekrucovala a pohodlně seděla. Lydia zvedla ruce a nechala si přes hlavu natáhnout hedvábnou košilku, jejíž jemná látka se kolem ní zatřepetala jako motýlí křídla. Potom počkala, až Dickensonová položí ubrousek na stoličku před toaletním stolem, potaženou fialovým sametem, načež se na ni opatrně posadila. Litovala, že nemá dovoleno sednout si přímo na měkoučký samet – líbilo se jí, jak se s tichým křupáním tvaruje podle jejího těla –, ale Dickensonová prohlašovala, že je to nehygienické a zbytečně se tím přiděluje práce při uklízení, a trvala na naškrobeném ubrousku. „Je to tak, všichni musíme přiložit ruku k dílu,“ zopakovala Lydia.

Pokud byla komorná v pokušení odpovědět, že Lydia zatím nepřiložila ruku vůbec k ničemu, natož k dílu, měla v sobě dost moudrosti a sebekázně, aby nepromluvila. Janice Dickensonová začala svou kariéru jako pomocná kuchařka v rodinném sídle lady Chatfieldové. Tehdy ji Lydia oslovovala Janice a ona jí říkala slečno Lydie. Lydie by nepochybně překvapilo, že Janice je teprve jednatřicet, jenom o tři roky víc než jí. Dickensonová přišla do domácnosti, když jí bylo

dvanáct. V té době sestával Lydiin svět jen z úzkých chodeb vedoucích do přeplněné školní třídy a jiný neznala; soudila proto, že dívka s prací a příjmem, ať už sebeskromnějším, musí být dospělá, možná dokonce stará. V té domněnce žili i Janicina matka, celý personál a rodina obývající Hemingford Manor.

Obě dívky se přátelily, nebo mezi nimi bylo přinejmenším jisté spojenectví. Guvernantka nejednou přistihla Lydii, jak pobíhá po ulici bez čepce. Podobné prohřešky mívaly za následek dlouhá kázání o dobrých způsobech a odchod do postele bez večeře. Při takových nešťastných příležitostech se Janice vkrádala do dětského pokojíku s ovocem, pečivem a sýrem. Dělal to na příkaz hospodyně – sama by si nikdy nedovolila sebrat jídlo ze spíže. O tom ovšem Lydia neměla tušení, takže považovala Janice za přátelskou duši v asketické a zatvrzele přísné domácnosti. Za člověka, na něhož se mohla v případě potřeby spolehnout. Za někoho, kdo mohl zakrýt stopy a poskytnout jí útěchu.

Před osmi lety se Lydia provdala za ctihodného Lawrence Chatfielda. Byla to mladá předválečná nevěsta, unesená vyhlídkou na budoucnost a první láskou, navíc vyhlášená kráska. Všichni na ni byli nesmírně hrdí, radovali se s ní a nepřístojnosti z dětství a pobíhání bez klobouku byly dávno zapomenuty. Provdat se za hraběcího syna se považovalo za správné, za odpovídající jejímu společenskému postavení i kráse. Lydii přirozeně znervózňovalo, že se má odstěhovat tak daleko od domova. Vzpomněla si na sympatickou a milou Janice. A tak dívku, jež mezitím postoupila na pomocnici hlavní komorné, vyzvedla ze zapomnění a zeptala se jí,

zda by nechtěla pracovat jako její komorná. Janice netrpěla přemrštěnými ambicemi, ale už ji unavovalo máčet si každé ráno ruce v ledové vodě, vymetat krby a drhnout schody, leštit boty každému v domě a donekonečna umývat zamaštěné hrnce (obzvlášť tahle činnost ji otravovala, protože správně ji už vůbec neměla mít na starosti; na tak pořadnou práci najali novou pomocnici do kuchyně). Lydiinu nabídku na povýšení proto přijala bez váhání.

Nikdo by si nepomyslel, že by se z Lawrence Chatfielda kdy mohl stát právoplatný dědic a Lydia by se mohla honosit titulem hraběnky, avšak do dvou let po jejich sňatku byli oba Lawrenceovi starší bratři mrtví. Prostřední syn, člen Britského expedičního sboru, padl v bitvě u Monsu několik týdnů po vyhlášení války. Nejstarší syn okamžitě obdržel výzvu k narukování, patrně aby vynahradil a uctil bratrovu smrt. A nepochybně by tak i učinil, ale než stačil uposlechnout Kitcheneryův namířený ukazovák, spadl z koně a zlomil si vaz během honu na lišku s několika přáteli a smečkou honících psů. Následkem těchto tragických událostí zbyl hraběti jako jediná naděje Lawrence a Lydiino jméno se začalo objevovat na pozvánkách mnohem častěji než doposud.

I Janice prošla proměnou; stala se z ní Dickensonová a jako taková navštívila ty nejhonosnější domy v Británii, dvakrát přes okno zahlédla krále a nyní, když byl znovu nastolen mír, doprovázela svou paní například do Cannes ve Francii či ke Gardskému jezeru v Itálii. Dartford Hall, dům lady Chatfieldové v Hampshiru, považovala podle svých měřítek za velmi působivý – a náležitě náročný na údržbu –, ale teď už poznala dost na to, aby věděla, že jsou i mnohem lepší.

Domy s labyrintem schodišť a bezpočtem pokojů se zlacenými malbami, s erby, věžičkami a spoustou komínů, se šlechtěným trávníkem a hektary loveckých revírů. Pro lady Chatfieldovou si nikdo podobné naděje nedělal, ovšem nyní se taková vyhlídka považovala nejen za možnost či pravděpodobnost, nýbrž za jistotu. Až nynější hrabě z Clarendaleu zemře, Lydia bude povznesena do nových vrstev. Hraběcí dům v Západním Sussexu stál uprostřed šesti set akrové jelení obory; měl víc pokojů, než mohla Janice spočítat, a záruku plného personálu. Tam už nebude muset vypomáhat v kuchyni a čistit zeleninu. Stařík se netěšil dobrému zdraví; před Vánoci prodělal těžkou bronchitidu, třetí v posledním roce a půl. Říkalo se, že už se drží jen proto, aby se dočkal vnoučete.

Dickensonová si klekla před Lydií, opatrně jí navlékla jemné hedvábné punčochy a vytáhla je až na stehna. Lydia se zvedla, komorná jí urovnala dlouhé proužky růžového plátna kolem boků a přichytila punčochy žabkami na podvazcích. Nato na podlaze rozprostřela do kroužku růžové saténové kalhotky a Lydia do nich vkročila. Dickensonová se předklonila, aby je zvedla, a uchem se při tom skoro dotýkala chloupků v Lydiině klíně. Ani jedna z nich neshledávala na situaci nic přehnaně intimního. Janice oblékala. Lady Chatfieldová se nechala obléknout. A to bylo vše, tak jako vždycky.

„Co budu mít dnes večer na sobě, Dickensonová?“

„Před půl hodinou přijel kurýr z Francie, mylady.“

„Ty šaty!“ Lydia radostně zatleskala.

„Ano, mylady. Právě se žehlí.“

„Doručení na Silvestra. No nejsou ti Francouzi báječní?“

Lydia byla ráda, že si svůj dřívější názor na přátele z pevniny nechala pro sebe. Budit dojem, že mění názor jako na obrtlíku, by nedělalo dobrotu. Proto ostatně zřídka vyjadřovala své mínění. „Jsou tak snaživí,“ dodala.

Janice s povzdechem přitakala: „Rozhodně si těch šatů velmi cení, mylady. To se jim musí nechat.“

2

Sarah Gordonová a její sestra Beatrice Polwarthová trpělivě čekaly v přijímacím salonu na svou švagrovou Cecily. Seděly vzpřímeně a nehnutě. Nekrátky si čas vyšíváním, nedržely v ruce knihu ani třeba jen sklenku šery. Sarah si místo toho povšimla, jak se vystavené stříbro leskne, zato předložka u krbu začíná být značně sešlapaná, obzvláště po levé straně, kudy se procházelo pokojem; nejspíš by potřebovala obrátit. Beatrice poslouchala, jak v krbu praská oheň. Měla ráda jeho dřevitou vůni i takřka štiplavý žár. Málodky jí bylo dost teplo.

Dokud se Cecily neobjevila, sestry nikdy neměly jistotu, zda přijde. Navíc bylo velice nepravděpodobné, že by se k nim připojil bratr Samuel. Do společnosti chodil jen zřídka, a na plesy vůbec ne. Když už se někam vydal, tak jedině na odpolední čaj k některému z blízkých přátel, a k tomu se za poslední tři roky odhodlal pouze dvakrát. Nikdo mu to

neměl za zlé, ale kdyby se k nim dnes přidala Cecily, bylo by to báječné. Samuel i děti už odešli do postele, před půl osmou budou spát. Přece by se Cecily nerozhodla strávit poslední večer v roce o samotě ve své ložnici. To by snad nechtěla, nebo ano? Všichni uznávali, že potřebuje trochu soukromí, ač by to nikdo nevyslovil nahlas, a to platilo zejména o Samuelových milujících sestřích. Všichni brali jako smutnou skutečnost, že Cecilyin život zakusil stejné rány jako tělo jejího manžela. Její schopnost se bavit – nebo i jen pocit, že má na zábavu nárok – smetl výbuch, který 9. října 1917 připravil Samuela o končetiny. Lidské maso i naděje se ve Flandrech rozletěly na kusy a ležely tam pohřbené hluboko v bahně.

Jméno Ypry viselo v domě ve vzduchu. Slyšeli jste je v tichotuhách hodin, v klapotu kroků sloužících na dřevěných podlahách. Y-pry, Y-pry, Y-pry. Ozývalo se ve šplouchání vody, nalévané ze džbánu při přípravě Samuelovy koupele – srdceryvné každotýdenní procedury, již obzvlášť Beatrice nesnášela. Sluhové mu samozřejmě vcelku ochotně pomáhali a zvykli si neuhýbat pohledem před znetvořeným tělem svého pána, Beatrice však nedokázala snést pomyslení, že je bratr nahý a tak bezbranný. Slovo Ypry šeptal vítr, jak se proháněl komíny a vkrádal do všech pokojů. Bylo slyšet v úderech sekery, když hajný sekal dřevo, i v dusotu koňských kopyt na dlažbě nádvoří.

Z lidských rtů ale nikdy nezaznělo.

Stolní hodiny odtikávaly nekonečně se vlekoucí minuty. Vteřiny splývaly a ručička neúnavně cestovala po ciferníku a polykala čas.

„Myslíš, že s námi dnes Cecily půjde?“ zeptala se Beatrice

starší sestry. Stejnou otázku pronášely tak často, že odpověď znala předem, ale ve svých šestadvaceti stále ještě cítila potřebu zaplnovat ticho. Zatím se nesetkala s takovým, v němž by se cítila příjemně, a znala jen jeho rozpačité projevy.

„V to doufám,“ opáčila Sarah, přesně jak Beatrice tušila, protože jinak ani odpovědět nemohla.

„Já také.“ Beatrice přejela prsty po kabelce zdobené korálky, která by už potřebovala tu a tam zastehovat. Mohla by o to požádat služebnou, jenže nerada někoho obtěžovala. Měla si ji opravit sama, času na to měla dost. Provinile nastavila prsty tak, aby ošuntělá místa zakryla.

„Možná ale bude vyčerpaná. Má velmi únavnou práci,“ dodala Sarah, která Cecily vždycky omlouvala.

„Budou mé šaty dost dobré?“ Beatrice ke změně tématu nevedly marnivost ani sobectví. Důvodem byl neutuchající pocit nedostatečnosti, který Sarah chápala a okamžitě odpouštěla.

„Jsou moc pěkné, drahoušku. A naprosto vyhovující.“

Beatrice by jí ráda věřila, ale nešlo jí to. Bylo by krásné mít dnes něco nového. Nemyslitelné, ale krásné.

„Hedvábný žoržet je překvapivě nadčasový a krajka nikdy nevyjde z módy,“ dodala Sarah s úsměvem.

„Aspoň si můžu být jistá, že nenarazím na nikoho ve stejných šatech,“ zamumlala Beatrice s pohledem nešťastně sklopeným do klína.

Vzhledem k okolnostem bylo s podivem, že jí na šatech tak záleželo. Koneckonců mohla být vděčná, že ji vůbec pozvali: večírek vévodkyně sliboval vzrušení a okázalost, jaké neměly srovnání, a Beatricino jméno se na těch nejvybra-

nějších seznamech hostů neocitalo samo sebou. Nebyla dost bohatá ani dost krásná, aby si podobnou výsadu zajistila. Na všechny ty skvělé večírky ji zvali jen proto, že se její bratr před válkou přátelil s důležitými lidmi: hrával tenis a golf se syny hraběte Lanestone-Holdera, lordy Renwickem, Elphinstonem, Gainsboroughem a jim podobnými. S vévodou z Marlborough zahajoval sezonu lovu tetřevů a tančil s lady Lyttonovou, Allesburyovou, Chatfieldovou a mnoha dalšími půvabnými debutantkami; s tolika, že si Beatrice stěží uměla vybavit všechna jejich jména. Ty, které si nikdo nevybral, držely pospolu, jak se slušelo. Obzvláště Lydia úzkostlivě dbala na tohle nepsané pravidlo: dávala si záležet, aby Sarah i Beatrice obdržely pozvání na každý večírek, jehož se měla účastnit. A jelikož platila za významnou krásku a hostitelku, navíc manželku dědice hraběcího titulu, neexistoval žádný, na nějž by nebyla pozvaná, a jen velice málo takových, které nepočila svou přítomností. Beatrice se tou myšlenkou nikdy přehnaně nezaobírala, avšak pravda byla taková, že většinu večírků mohla navštívit jen díky tomu, že její bratr byl mrzák a švagr padl ve válce. Všichni ji litovali.

Tématem dnešního večera byla zima, což znamenalo, že všechny ženy měly přijít v bílé nebo v odstínech bílé. Uvažovat o koupi nových šatů bylo pro Beatrice tudíž nerozumné. Pokud už by se měly vydávat z peněz na novou róbu, pak by musely zvolit praktičtější barvu, jakou by unosila: námořnickou modrou či zelenou, každopádně tmavou, na níž by nebyla vidět každá skvrna a která by lichočila jejím plným křivkám. Se svou robustnější postavou Beatrice nikdy nepoznala výhody mladší sestry, která dědí odložené šatstvo. Sarah byla

sice o pět let starší, ale o deset centimetrů menší, a zdělila matčin půvab, pěknou pleť a jemné rysy. Na Beu zbyla otcova těžkopádnost. Dnešního večera neměla na výběr a musela si obléct staré šaty ze své první sezony. Musely je nechat výrazně upravit: v době, kdy byla uvedena do společnosti, sahaly sukně ještě až na podlahu a odhalená ramena byla tabu. V první verzi těch šatů byla Beatrice vyfotografovaná; oblékla si je na ples královny Šarloty. Nepohodlně sevřená v naškrobené látce a výztužích stála ve staromódním zdobeném stříbrném rámečku sotva dva metry od místa, kde právě teď seděla. Za žádnou cenu se na fotografii nechtěla ohlédnout. Nikdy ji neměla ráda a byla by raději, kdyby ji odsud odnesli. Jenom jí připomínala, jak krátce její sezona trvala.

Beatrice byla Lydii nesmírně vděčná, že na ně myslí a počítá s nimi. Kdyby jen mohla utrácet víc peněz za oblečení! Přesto už teď cítila první náznaky probublávajícího vzrušení. Dnešní večer bude senzační, všichni o něm mluví už celou věčnost. Nebo přinejmenším dva týdny. Na minulém večírku vévodkyně z Pembrokeshiru byl ohňostroj a fontána s šampaňským, podával se kaviár a hrála na něm kapela až z Chicaga.

„Kdo tam podle tebe dnes bude?“ zeptala se.

„Každý, koho jsi kdy znala,“ odpověděla Sarah s širokým úsměvem.

Beatrice napadlo, že nejméně polovina lidí, které kdy znala, je mrtvá, ale kousla se do jazyka a nahlas to neřekla. Podobná poznámka by atmosféře večírku vdechla hořkou příchut' a vyčlenila by Beatrice jako starou pannu, za jakou zcela jistě být nechtěla. Slíbila si, že nebude nikdy mluvit

o penězích a o svém zdraví, a to ani tehdy, kdyby se jí přímo ptali. Obě témata už vyčpěla a popravdě nikoho nezajímala.

„Neměla bych zazvonit a zeptat se, jestli Cecily neposlala po služebné vzkaz?“ zeptala se s téměř nezakrývanou nedočkavostí. „Možná tu na ni čekáme zbytečně, a třeba vůbec nemá v úmyslu se dnes ukázat.“

„Dobře, tak zazvoň.“

Beatrice se zvedla, došla ke zvonku a zatahala za něj. Nato se přitočila ke krbu a pozdržela se v teple plamenů. Jestliže se Cecily chystala přijít, měla by si podle Beatrice pospíšet. Nechtěla projevit necitlivost vůči švagrové, která se musela starat o tři děti a invalidního manžela. Jenže Beatrice dnes strávila spoustu času nad účesem, když se pokoušela zkrotit své nepoddajné rudé kudrlinky do hladkých elegantních loken, a nechtěla z celého večírku propást ani jedinou minutu.

3

„Veselého Silvestra, drahoušci!“ Ava Pondson-Callowová, jediný potomek Sira Petera a lady Pondson-Callowových, vtrhla mezi přítomné a dramaticky zvolala: „Jsem tu. Necht' oslavy započnou!“

Od kohokoli jiného by takové prohlášení znělo skandálně, nabubřele. U Avy znamenalo prosté vyjádření skutečnosti. Když teď přijela, večírek mohl konečně naplno začít. Velkolepý, rozlehlý sál s vysokým stropem byl připravený a zářil luxusem – nešetřilo se tu cesmínou a břečtanem, svíce v masivních stříbrných svícnech takřka zakrývaly erby vymalované na okenních tabulkách. Na každém volném povrchu byly po štědrých hrstech poházené stříbrné a bílé korálky a v hromádkách se vršily i v rozích místnosti. Několik dam po nich na vysokých podpatcích málem uklouzlo, nikdo ale nemohl popřít, že vytvářejí úchvatný dojem. Zdálo se však, jako by se skutečně zablyštěly až teď, když Ava vkročila na parket.

Jako by zhyponotizovala všechny přítomné, když se mezi nimi ladně proplétala; natahovali krky, aby zahlédli, co má na sobě, zvedali se na špičky, aby zjistili, kdo ji doprovází, a málem se navzájem odstrkovali, jen aby se mohli jako první podívat, jak si dnes upravila vlasy. Ženy se jí toužily podobat, muži dychtili se jí na chvíli přiblížit. Ava je zkrátka fascinovala; vždy tomu tak bylo a vždy tomu tak mělo být. Byla jedinou ženou v Londýně, jíž se navzdory Velké válce podařilo uchovat si své kouzlo. Všechny ostatní působily šedě a smutně, skoro jako by samy bojovaly v bahnitých zákopech po boku svých manželů, otců, bratrů a synů. Ava nikoli. Vypadala báječně, dokonce i když oblékla černou pro své dva bratrance nebo když se loučila s tím nemálem skvělých mladých mužů, s nimiž tančovala.

Ava ráda provokovala, ale byla i dost bohatá na to, aby ostatní přecházeli její výstřelky bez mrknutí oka. Za každých okolností šla s dobou. Nosila rtěnku, růž a dokonce i řasenku; kouřila na veřejnosti, pila koktejly a povídalo se, že během návštěvy v Americe loni v létě tančila s černochem. A o tanci se mluvilo, protože se nikdo neodvážil vyslovit víc.

Ženy v sále si s jejím příchodem začaly připadat zastíněné, zato všichni muži jako by rázem ožili. Urovnali si kravaty a propnuli se v zádech, narovnali ramena a úsměvy se jim rozšířily; pátrali v duchu po vtipných anekdotách a při tom horečně uvažovali, jak by jí pobyt na plese zpřijemnil. Nedala by si snad další koktejl? Není jí zima? Nestálo by za to přiložit do krbu? Nebo je tu naopak příliš horko? Nepřála by si, aby otevřeli okno? Všichni instinktivně vytahovali své

trumfy, a to jenom proto, že se tu objevila Ava. Lydia ji zbožňovala, Sarah se jejím chováním bavila a Beatrice k ní vzhlížela se směsí obdivu a žárlivosti.

Ava přinesla tři malé balíčky, každý pečlivě zabalený do hnědého papíru a převázaný starožitnou krajkou. Hladké záhyby papíru prozrazovaly, že dárky balila školená prodavačka v obchodě. Ava věděla, že přinejmenším Lydia pozná, odkud pochází stužka; momentálně si ji oblíbil jeden velice drahý klenotník v Bond Street. Ostatní dvě byly v podobných věcech nepochopitelně neznalé. Držela balíčky, jako by přinášela zlato, kadidlo a myrhu samotnému Pánu Ježíši, s grácií, důstojností a špetkou domýšlivosti. Za ní se ploužila služebná s nákladem dalších balíčků v náruči.

„Přece jsme se domluvily, že si nebudeme dávat dárky,“ komentovala je Lydia, když se k přítelkyni naklonila a do vzduchu těsně vedle její tváře vyslala polibek. Ačkoli se nako zlobila, celá zářila, a Ava na ní poznala, že je ráda, že někdo dohodnutý zákaz porušil, i když Sarah s Beatrice si vyměnily krátký rozpačitý pohled. Jsou tak nudné, pomyslela si Ava. Nemohla pochopit, proč Lydia plýtvá časem na tak staromódní, usedlé typy. Sama se s nimi stýkala proto, že díky nim působila dojemem úctyhodnosti, který sice nepovažovala za nijak zásadní, vytvářel ovšem rozkošný paradox, jenž lidi mátl, a Ava nic nemilovala tak jako být záhadnou.

„Domluvily jsme se, že nebudeme nic kupovat, a tohle taky vážně nic není, jen pár tretek. Vždyť minulý měsíc na večírku lady Cooperové dostali *všichni* hosté to samé jen tak, jako pozornost.“

„Jenže lady Cooperová je Američanka,“ vyhrkla Beatrice.

„Čímž chce Beatrice říct, že je velmi štedrá,“ dodala Lydia chvatně.

Ava věděla, že Beatrice měla na mysli *nekonvenční a poněkud obhroublá*; zjevně na okamžik zapomněla, že Avina matka je také Američanka. Lydia se pokusila její přešlap zamaskovat, ale nemusela se ani namáhat. Avě na tom nezáleželo. Vlastně byla ráda, že Beatrice pro jednu zapomněla na její původ. Znamenalo to, že odvádí dobrou práci. Stejně by jí mělo být jedno, co si o ní taková mladá, nemotorná naivka jako Beatrice myslí. Přesto, navzdory nepopíratelnému úspěchu ve společnosti, měla Ava někde v koutku duše neustále na paměti, že její matka je Američanka a otcův titul je nový a nikoli zděděný.

„Jsou nádherné,“ podotkla Sarah a otočila zlatý zapalovač v prstech v rukavičce. „Opravdu lady Cooperová koupila zapalovače *dámám*?“ optala se opatrně, protože si zjevně nebyla jistá, zda se má tvářit nadšeně či pohoršeně.

„Ne. Ve skutečnosti dala zapalovače pánům a dámám koupila pudřenky, ale to mi připadalo předvídatelné.“ Ava si povzdechla. Bylo to velmi výmluvné povzdechnutí; dávalo světu jasně znát, že předvídatelnost je v jejích očích neodpustitelná.

„To je od tebe velice milé. Děkujeme,“ zamumlala Beatrice a pečlivě zapalovač uložila zpět do krabičky.

„Jestli se ti nelíbí, pošli ho dál,“ odsekla Ava a potáhla z cigaretové špičky. Beatrice vypadala zahanbeně a Ava poznala, že ji odhadla správně. Beatrice nepochybně uvažovala, zda by se zapalovač líbil jejímu bratrovi; určitě by ho ocenil mnohem víc než lahev portského, kterou mu nejspíš darovala k Vánocům.

„Odpusťte, mylady, mám ty ostatní dárky někam položit?“ ozvala se Avina služka.

„Ovšem, někam je dejte.“ Ava si znovu povzdychla, na jednu nepokrytě znuděná obdarováváním. Nehodlala se obtěžovat instrukcemi, kam přesně by služebná měla dárky vyskládat. Ani nemusela, věděla, že dívka si poradí. Byl to otravný problém – nuda. A přitom ještě odpoledne hořela Ava vzrušením. Cestou z Londýna – během chladné a kodrcavé jízdy, snesitelné jen díky kožešině, kterou jí Dougie ovinul kolem nohou, douškům whisky, kterou jí dolíval Johnnie, a jejich neustálému flirtování a letným dotekům na koleni či na rameni - nedokázala myslet na nic jiného než na předávání dárků. Teď ale začínala pochybovat, zda se vůbec rozhodla správně. Sarah vypadala nejistě a Beatrice rozzlobeně. Jak ale měla vědět, že mluvily vážně, když tvrdily, že o žádné dary nestojí? Tehdy si byla jistá, že se takové věci říkají zkrátka ze slušnosti. Proč nic nekoupily? *Tolik* zaneprázdněné zase být nemohly, nebo snad ano? Přípravou na večírek zjevně příliš času nestrávily; stačilo se podívat na Beatriciny šaty.

„Kdo tu je?“ zeptala se a obrátila pozornost k podstatnějším otázkám.

„Jako obvykle,“ odvětila Lydia.

„Takže nikdo.“

„No tak, Avo! Takhle chceš vstoupit do nového roku?“

„Myslíš, že bude jiný?“

„Samozřejmě.“

„Lepší?“

„Ovšem.“

Ava se nemohla rozhodnout, jestli má Lydii za její neutochající optimismus obdivovat, či litovat. Na okamžik zmlkly a spokojily se s pozorováním ostatních hostů. Tahle část večera byla vždycky zábavná – vzduch jiskřil očekáváním a nikdo ještě nestihl pronést ani provést nic, čeho by ráno mohl litovat.

„Podívejte, tamhle je Doreen Harrisonová,“ zašeptala Beatrice nadšeně. Hned po Avě byla Doreen považována za nejkrásnější ženu současné společnosti.

„Chtěla jsi říct lady Doreen Henningová?“ opravila ji Sarah. První žena Sira Oswalda Henninga zemřela na chřipku v roce 1919. Doreen byla o polovinu mladší než on; v době, kdy vstoupila do společnosti, se proslýchalo, že se provdá za Henningova syna, ten ale padl ve Francii, a tak na svatbu nedošlo. Všichni doufali, že do jara bude mladá nevěsta v očekávání.

Doreen dostala do vínku křehké rysy, ale v její vytrčené bradě bylo něco, co v Lydii probouzelo lítost k novopečené nevěstě. Držela ji trochu moc vysoko, což naznačovalo, že ji to všechno stojí značné množství sil. Lydia zamyšleně zavrtěla hlavou. „Druhých manželek je mi vždycky líto; nemají to lehké. Původní lady Henningovou všichni obdivovali.“

„Ale stejně má Doreen krásné šaty, a všechny si je nechává posílat z Paříže,“ podotkla Beatrice.

„Neslyšely jste, že má milence?“ poznamenala Ava jakoby mimochodem. Moc dobře věděla, že jim sděluje šokující novinu, předstírala ale lhostejnost, jako by chtěla dát najevo, že ji zhola nic nemůže pohoršit nebo i jen vyvést z míry.

„Ale ne!“ zvolaly ostatní tři spokojeně.

„Věřte mi.“

„A koho?“

„Svého učitele tance.“

„To snad ne!“

„Přísahám.“

„Měla by se stydět. Chová se jako všechny ty nezodpovědné flappers.“ Beatrice cítila nesmírnou hrdost, že to slovo dokázala vyslovit nahlas, ale zároveň i určitou nervozitu. Přečetla si je teprve minulý týden v jedněch konzervativních novinách. Ani tak troufalé označení – pod nímž si člověk lehce představil frivolní, spoře oděné, nevázané mladé ženy, jež pily, kouřily a jen tak pro zábavu se milovaly s kdekým – nedokázalo přebít dojem, že Beatrice je jednoduše příliš naivní, než aby pro ni mohlo skutečně něco znamenat. Její snaha vydávat se za světaznalou byla odsouzena k neúspěchu. Ava se opovržlivě ušklíbla. Patřila k ženám, jež by výraz „flapper“ ani v nejmenším nepřivedlo do rozpaků; naopak, sotva před rokem ho sama pomáhala definovat, ale teď už ji celá ta provokace s nezodpovědným a neukázněným chováním k smrti nudila. Tenhle rok, nebo přesněji ten příští, měla v plánu vystupovat seriózně. Naprosto seriózně. Tedy pochopitelně vyjma módy.

„To jsou dobré zprávy, nemyslíte? Henningovi se tím výrazně zvyšuje šance na dědice,“ dodala Ava a uličnický mrkla. Všechny tři ženy na ni vykulily oči; za jejich údivem však stála především skutečnost, že se Ava odvážíla vyslovit, co si ostatní pouze mysleli. „Vida, tamhle je Freddie. Musím ho jít pozdravit.“ Znovu zmizela v davu a zanechala své přítelkyně pocitům lítosti smíšeným s úlevou.

4

„Snad jsme se dohodly, že si nebudeme dávat dárky! Úplně mě přešla nálada, když si to k nám namířila se služkou v patách naloženou jako soumar.“

„Tak se na Avu nezlob,“ nabádala Sarah svou sestru. „Snaží se být milá. Jenom teď žije v úplně jiném světě než my.“

Sarah vzala Beatrice za ruku v gestu, které ji mělo uchlá-
cholit a zároveň varovat; doufala, že obojí pronikne i přes dva
páry večerních rukaviček. Nemohla přece jednoduše prohlá-
sit: „Beo, dávej si pozor na jazyk.“

„Co kdybych došla pro něco k pití?“ nabídla se Lydia, kte-
rá vycítila napětí, ačkoli mu plně nerozuměla. Obě sestry to-
porně přikývly na znamení vděku.

K rozhodnutí nevyměňovat si letos dárky dost možná
přispělo Beatricino vtipkování o tom, že nemá ponětí, co by
měla Avě koupit – „Co chcete dát děvčeti, které má všech-
no?“ –, ale Sarah znala skutečný důvod. Sestry si už nemohly

dovolit stejné dárky, jakými se dřív s přítelkyněmi pravidelně zahrnovaly. Samuel se snažil ze všech sil, dělal to nejlepší, co za daných okolností mohl, ale rodinný rozpočet byl stejně napjatý. Sarah věděla, že pro Beatrice stanovil roční aparáž 125 liber, která musela pokrýt výdaje na oblečení, účty z prádelny, cestování, různé drobnosti i spropitné pro cizí služby. V mnoha ohledech měli štěstí. Když rok po sobě zemřeli oba jejich rodiče, Samuel se nijak netajil názorem, že Bea nemá vyhlídky na sňatek a rodinný dům patrně nikdy neopustí. Sarah s dětmi se do něj po Arthurově smrti vrátily, ale protože Samuel už nezastal to, co dřív, zdálo se, jako by Seaton Manor najednou patřilo spíš Cecily než Beatrice či Saře. A opravdu tomu tak bylo. Obě věděly, že jednoho dne přejde sídlo do rukou jejich synovce. A co potom? Budou tu ještě vítané? Nad tou otázkou se Sarah ani Beatrice zatím raději příliš nezamýšlely. Aby svůj pobyt co nejvíc prodloužily, snažily se podle možností přispívat na chod domácnosti; ani jedna z nich nezaměstnávala od roku 1914 služebnou a o Vánocích a Velikonocích platily dodávky od řezníka. Sarah, jako válečná vdova a matka dvou dětí, dostávala poněkud štedřejší podporu. Když k ní přičetla Arthurovo výslužné, ročně měla k dispozici 525 liber.

„Mělo nás napadnout, že bude chtít koupit dárky,“ zašeptala Sarah sestře, jakmile byla Lydia z doslechu. „Vsaďím se, že Lydia má taky nějaké. Jenom je taktnější než Ava. Nejspíš budou schované někde poblíž, aby je mohla vytáhnout jenom na oplátku. Mohly jsme sáhnout do mých úspor.“

„Měly jsme vybrat peníze z fondu tvého syna na nákup hloupostí pro zhýčkané kamarádky? S tím nesouhlasím.“ Na

veřejnosti si Beatrice většinou počínala mírně a zřídka porušila pravidlo nepronášet své názory nahlas. Že se najednou přestala hlídat, znamenalo, že se jí Avino chování muselo velmi hluboce dotknout.

„Beatrice, pamatuj, že jsme na tom lépe než většina lidí.“

Beatrice se na sestru zamračila. Jen máloco je mrzutější než muset čelit pravdě, pokud je zrovna v rozporu s vaším postojem či náladou. „To možná jsme, ale *stejně*.“ Důraz, jaký položila na poslední slovo, mluvil za vše. Sarah ji chápala. Nemůžete lidem donekonečna dávat ručně vyšívané dečky a očekávat, že jim nedojde, že si nic jiného nemůžete dovolit. Šetřit za války se považovalo za vlastenecké, nyní se však na stejné chování pohlíželo jako na obyčejnou skrbli-vost. „A jak nám dárky předávala, s takovou dramatičností! Ruce jí vlály do všech stran jako pentle na májce. Bylo to tak otravné! V její společnosti se jeden vždycky cítí hrozně tlustý a neohrabaný.“

„Drahoušku, ty nejsi ani jedno,“ chlácholila ji Sarah, ač si myslela něco jiného. Beatrice nebyla obdařena přitažlivým vzhledem a štěstěna jí taky příliš nepřála. V jiné dekádě by jí snad husté vlasy, široký nos a silné kotníky byly odpuštěny. Nějaký mužský by se možná nechal okouzlit jejím úsměvem nebo by bral její široké boky jako slibné znamení, dnešní muži byli ale strašlivě vybíraví. Dokonalost a výrazné mládí tak nad mateřskými boky vždycky zvítězily.

„Jak je možné, že je Ava o dva roky starší než já?“ postěžovala si Beatrice.

„Jak to myslíš?“

„Vždyť se na ni podívej, mládí a zdraví z ní jen září.“

„Máš pravdu. Nová móda jí sluší.“

Ava si nemusela stahovat prsa jako Beatrice. Její úzké boky a skoro neexistující zadeček vypovídaly o chlapec-ké postavě, po jaké dnes všechny ženy šlely. Beatrice měla mnoho důvodů k žárlivosti.

„Myslíš, že mám moc dlouhou sukni? Ava ji má zastřiženou skoro ke kolenům.“

„Myslím si, že ti sluší přesně taková sukně, jakou máš.“

Beatrice pochopila sestřinu snahu o taktnost a krátce si povzdechla. Ava měla štíhlé kotníky, pěkně tvarovaná lýtka a drobná kolena; čili nohy, na jaké byla radost pohledět. „Já vím, Ava opravdu žije v jiném světě.“

„A je to báječné místo, nemyslíte?“ dodala Lydia, která se právě vracela se třemi sklenkami šampaňského naplněnými až po okraj.

Beatrice po jedné sáhla a vydatně si lokla. „Není lehké myslet na to, jak dobře z války vyšla, když my jsme dopadly tak...“ Ani se neobtěžovala větu dokončit. *Špatně* by skutečnost nevystihlo ani zdaleka.

Lydia sklopila oči do skleničky, nehodlala k rozhovoru nic víc dodávat. Jak Sarah věděla, byla pevně přesvědčená, že ani ona z války nevyšla nejhůř. Neměla bratry, o které mohla přijít, otec byl na povolání příliš starý a Lawrence – Lawrence nezažil aktivní službu. Samozřejmě sloužil, ale v kanceláři. Celou válku strávil za kancelářským stolem. Každý muž od osmnácti do padesáti let byl povolán do boje; i chlapci podstatně mladší se hrnuli k odvodu. Sarah ztratila manžela, Beatrice svého milého. Jejich bratr přišel o nohy a o ruku. Bylo obtížné při tom všem nezatrpnout. Všechny tři ženy

v duchu uvažovaly o tomtéž a došly ke stejnému závěru. Neuměly se navzájem utěšit. Beze slova sledovaly tanečníky a pokoušely se znovu v sobě probudit slavnostní náladu.

Jako obvykle se na večírku sešlo více žen než mužů, kteří se tak či tak v černých fracích téměř ztráceli mezi třpytivými, krásnými dámskými róbami. Dívky se místo tanečních partnerů spokojily jedna s druhou, šťastné za pohyb, rozhodnuté nepřivítat nový rok někde v koutě. Lydia přemáhala nutkání vydat se mezi hosty. Nemohla ale nechat Saru s Beatrice samotné. Kdyby se od nich odpojila, brala by jim naději, že se s nimi dá někdo do řeči. Jako manželka zvedala jejich status; o samotě by tu obě byly navíc.

Lydia si všimla Lawrence na opačné straně sálu přesně v okamžiku, kdy se podíval jejím směrem. Byl vcelku vysoký a nesmírně elegantní, jako obvykle dokonale upravený. Vlasy mu řídly, ale to Lydií nevadilo. Patřil k mužům náchylným k předčasnému plešatění. Snad za to mohly paruky, jež nosívali jeho předci v regentském období, žertovala sama pro sebe. Odmítala si připustit, že ve skutečnosti se jí Lawrencovo stále vyšší čelo líbí proto, že díky němu vypadá starší. Možná až moc starý na to, aby ho povolali. Žádný zbabělec, který by se vyhýbal vojenské službě. A také se jí nevyhnul. Na druhou stranu... Hlavou jí letěly pichlavé, proradné myšlenky – třaskavě vybuchovaly jako ohňostroj na nebi. Kouř se jen pomalu rozptyloval a myšlenky přetrvávaly s ním. Myšlenky nelze ovládat, ale slova a činy díkybohu ano. Lydiiny tajné myšlenky nikdo neznal, protože si dávala pozor, aby je před nikým nepronesla nahlas.

Loupla po Lawrencovi pohledem a on v mžiku pochopil,

co od něj potřebuje. Na muže měl nezvykle vytříbený smysl pro nuance společenských zdvořilostí. Lydia jeho dokonalé mravy milovala a nikdy nepřestávala být vděčná za jeho nekonečnou nápaditost, pokud se jednalo o společenskou konverzaci. Přistoupil k nim, políbil Saře a Beatrice ruku, optal se jich na zdraví a cestu na večírek. Řekl jim, že vypadají úchvatně, a pak požádal Saru o tanec. Vdovy se vždycky vyzývaly k tanci jako první. Sarah málokdy přijala, Lawrence však považoval za svou povinnost vzpomenout na Arthura na každém plese, jehož se zúčastnil.

„Ne, měl by sis zatančit se svou ženou,“ opáčila Sarah mírně, ale nezlomně. Lawrence tančil obstojně. Nešlapal by jí po nohou tak jako mnoho jiných, jenže Sarah tanec neměla ráda. Nikdy ho nevyhledávala. Během své sezony se mu pochopitelně nevyhnula, nicméně se jí velmi ulevilo, když se zamilovala do Arthura a on se zamiloval do ní, takže věděla, že napříště už nemusí tančit s každým, kdo ji vyzve.

„Beatrice, ty mne ale snad neodmítneš.“

Beatrice bylo jasné, že by měla. Stejně jako sestra by měla vrátit pozornost toho zdvořilého a velkorysého muže k jeho ženě, ke své přítelkyni, ale na rozdíl od sestry Beatrice tanec přímo zbožňovala, byla jím posedlá a popravdě se neuměla vzdát příležitosti užít si, třeba i jen na chvíli, mužskou náruč.

„Jen běž,“ usmála se Lydia. „Půjdeme si zatím se Sarou dolít šampaňské.“

Beatrice s Lawrencem téměř okamžitě pohltil dav tanečnicích. Lydia se zavěsila do Sary a společně zamířily z tanečního sálu do místnosti, kde se podávaly koktejly.

„To bylo od tebe milé,“ podotkla Sarah.

„Ale jdi. Můžu si s Lawrencem zatancovat, kdy chce. Kdybychom spolu měli pokaždé protančit celý večer, u snídaně bychom si neměli o čem povídat.“ Lydia vzala dvě plné skleničky šampaňského z podnosu od procházejícího sluhy. „Užili jste si pěkné Vánoce s dětmi?“

„Úžasné. Kromě mých dvou tam byly i tři Samuelovy děti a navíc bratrance a sestřenice z Cecilyiny strany. Ztratila jsem přehled, kolik jich tam pobíhalo. Myslím, že Beatrice si Vánoce užila. Rozhodně se nenudila. Vládl tam naprostý chaos.“

„Jak se daří Samuelovi?“

„No, však znáš bratra. Sammy si nikdy na nic nestěžuje. Moc toho nenamluví.“

„Já vím.“ Nikdo si nestěžoval. Nedělalo se to. Ale přesto, taková rána osudu, přijít o nohy a o ruku. Právě ztráta ruky se zdála nejkrutější; znamenala, že berle nepřicházejí v úvahu. V podobných případech Sarah někdy slychala, jaké je štěstí, že se dotyčný stačil oženit a zplodit děti, než odešel do války. A patrně to byla pravda, ale Sarah nedokázala pronést stejná slova před Cecily. Zdálo se, jako by jí nic nemohlo přinést skutečnou útěchu.

„A co ty? Jak jsi strávila Vánoce?“ zeptala se Sarah s upřímnou zvědavostí.

„Nádherně.“ Lydia zaváhala. Pak dodala: „I když byly trochu moc tiché.“ Sarah z její odmlky vyčetla, že byly příšerné.

„Zůstali jste v Hampshiru, v Dartford Hall?“

„Ne, jeli jsme k Lawrenceovým rodičům do Clarendaleu. Navštívili nás tam i mí rodiče.“

„Až se nastěhujete do hraběcího sídla, měli byste si po-

řídít kratší stůl,“ napadlo Saru. „Vím, jaký tam teď mají. Při rodinných sešlostech musí působit absurdně. Šest dospělých kolem stolu pro dvacet. Řekla bych, že pak musí být těžké se tvářit vesele, natož se bavit.“

Lydia se zahihňala a stiskla přítelkyni ruku. Sarah si ten pochmurný výjev představovala správně: budoucí prarodiče v očekávání pokukují po svém potomkovi a uvažují, kdy už konečně přijde s tou šťastnou novinou.

„To je od tebe nestydaté, takhle mluvit o odchodu mého tchána, ale máš pravdu. Příští rok musím pozvat přátele na oběd, nebo přinejmenším na čaj.“

„Věř mi, že se na smrt starého hraběte nijak netěším, ale až se přestěhujete do Západního Sussexu, bude to mnohem pohodlnější. Clarendale je od nás jen dvacet minut, budou z nás sousedky!“ usmála se Sarah.

„Za rok si třeba budeš moci pochovat miminko,“ dodala Lydia v zamyšlení nad radostmi, které ji možná čekaly.

„Nebylo by to úžasné?“

„Ano, to bylo.“ Lydia se kousla do rtu a Sarah viděla, jak najednou povadla a zvážněla. „Na čtvrtek jsem objednaná na další lékařskou prohlídku.“

„Opravdu? A ke komu?“

„K doktoru Folstadovi, na Harley Street. Přistěhoval se z Norska. Má vynikající pověst,“ odpověděla Lydia, ale na přítelkyni se při tom nepodívala. Rozhovor v ní vyvolával hrozivý pocit dějá vu a ona mu nedokázala čelit. Zažila už bezpočet doktorů s vynikající pověstí.

„To je báječné.“ Sarah se na ni usmála.

„Já vím.“

„Mohl by mít odpovědi, které hledáš.“

„V to pevně doufám.“

„Výborně.“

„Nešla bys se mnou?“ Lydia po očku mrkla přítelkyni do tváře. „Mohla bys přespát u nás na Eaton Square, nebo kdybys nechtěla nechávat děti samotné, poslala bych pro tebe auto. Nebo ti koupím jízdenku, jestli ti to vyhovuje víc.“

„To víš, že s tebou půjdu.“

„Děkuji, Saro. Moc ti děkuji.“

„Jen žádný strach. A hlavu vzhůru.“

„Ano. Ovšem.“ S úlevou, že ze sebe prosbu vypravila a zajistila si podporu, se Lydia usmála a vypila zbytek šampaňského. Prázdnou sklenku odložila na stůl u stěny a sáhla po další. Lydia si nic nenalhávala. Nepatřila k ženám, které dychtí po dítěti; neskláněla se celá rozněžnělá nad kočárky a nečichala k dětem, aby si vychutnala jejich vůni. Její děti by přirozeně trávily mnoho času v dětském pokoji a ze všech duší na světě by si byly nejbližší s chůvou, přinejmenším v prvních letech života. Kdyby se jí narodil chlapec, v osmi letech by ho poslali do internátní školy. Lydia neviděla v dítěti pouhé rozšíření sebe sama, ani svůj majetek, a dokonce je nepovažovala za své právo. Její touha po děťátku nebyla pudová a instinktivní, hnala ji spíše velmi zákeřná a iracionální, nicméně zcela skutečná obava, že bez něj by nebyla ničím. Byla by zbytečná. Její život by neměl smysl. Jaký účel může mít žena jako ona, když ne přivést na svět dědice? Vůbec žádný. Milovala a respektovala svého manžela, jak se slušelo. Byl to charakterní, zdvořilý a inteligentní muž, ale nikdy ji nevzrušoval. Ani to od něj neočekávala. Nemohla

si na manželství stěžovat. Co se týkalo bohatství, titulů a tak dále, vyvinulo se příkladně, ovšem pokud z něj nevyjde žádný potomek, ukázalo by se jako naprosto neuspokojivé. Jako selhání. Co by potom dělali? Jak by trávili společný čas s přibývajícím stářím, kdyby kolem sebe neměli děti a vnoučata? Lydia nechtěla, aby se na ni vzpomínalo jako na ženu, která přivedla třísetletou dynastii k zániku.

5

Lydia s Lawrenceem zůstali na plese do jedné hodiny po půlnoci, čímž se předvedli lépe než Sarah a Beatrice, které obě odešly krátce po jedenácté, ovšem uboze ve srovnání s Avou, jež byla stále v dobrém rozmaru i k ránu, kdy už služebné začaly rozdělovat ohně v kuchyni a chystat slanineu s vejci k novoroční snídani.

„Je Ava v pořádku?“ optal se Lawrence, zatímco přihlížel, jak vrchní sluha přidržel jeho ženě norkový kožich, než do něj vklouzla a zahalila se do jeho hebкости.

„Naprosto.“ Došli k autu a počkali, až jim další dva sluhové přehodí velké tartanové přikrývky přes nohy a urovnají je. Teplota klesla pod nulu a cesta domů trvala hodinu. Lydia začínala litovat, že nepřijala nabídku zůstat na celý víkend. Lákalo ji to, protože se jí to zdálo příhodné, neměla však příliš v lásce konce večírků. Následující ráno vždycky působilo nesnesitelně skutečně v kontrastu s leskem předchozí noci;

muži byli cítit alkoholem a kouřem a ženy propadaly lítosti. Všechny bolela hlava. Nebyl to pěkný pohled.

„Kdo se o ni postará?“

Lydia se usmála. „Myslím, že se o sebe dokáže postarat sama.“

„Víš, jak to myslím. Kdo je tu s ní?“ nenechal se odbýt Lawrence.

„Celá banda, jako obvykle. Freddie, Johnnie a Doug.“ Na všech večírcích jako by se dokola střídalo nevelké množství stejných mužů, ale ať jich přišlo hodně či málo, mohli jste se spolehnout, že je najdete v Avině společnosti.

„Jsou střízliví?“

„To sotva. Ale jsou spolehliví a raději by umřeli, než aby se od ní hnuli na krok. Jsem si jistá, že si o ni nemusíme dělat starosti. A dnes v noci domů nepojede. Zůstává tu na pondělní hon.“ Lydia obvykle vítala starostlivý zájem, jaký projevoval Lawrence vůči jejím kamarádkám, teď si ale nepřála nic jiného, než aby už dal konečně znamení řidiči; bylo pozdě a dala se do ní zima. Ne, víc než to: únavou ji bolelo celé tělo, tak jako v poslední době pokaždé, když se vydala mezi lidi. Nebyla si jistá, jak ten pocit vysvětlit, ani co za ním stojí, a tak se jej pokusila jednoduše potlačit. Což bylo obtížnější, když venku mrzlo a nohy měla samý puchýř.

„Vážně nechápu, jak to dělají.“

„Co?“

„Že dokážou zůstat tak dlouho vzhůru.“

Lydia se raději nezmiňovala o kokainu, její manžel by to neschvaloval. Pravda byla taková, že od války se mnoho lidí uchýlilo k drogám a alkoholu, aby otupili bolest a na chvíli unikli z trýznivé skutečnosti.

Kombinace pěti sklenek šampaňského, drncících okýnek a kodrcání kol chvíli sváděla boj s mrazivým vzduchem a nakonec zvítězila. Lydia se rychle nechala ukolébat ke spánku a probudila se teprve v okamžiku, kdy zastavili před hlavním vchodem do Dartford Hall. Vděčná za to, že propásla studenou hodinu ve starém autě, rozespale vyvrávorala do temné noci. Hlavní sluha a komorník je vyhlíželi tak jako vždy. Jakmile zahlédli přijíždějící vůz, vyšli před dům, aby jim byli nápomocni. Zledovatělý dech i netrpělivost se jim v sotva viditelných obláčcích vznášely nad hlavami. Lydii byla zima i za ně; měli na sobě pouze vesty a saka, neboť kabáty by se považovaly za nepatřičné.

„Šťastný nový rok, Jenkinsi,“ zamumlala ospale.

„Šťastný nový rok, mylady. Máte instrukce pro kuchařku, v kolik se má zítra ráno podávat snídaně?“

„V poledne, jsem strašlivě unavená. Potřebuji se napít vody.“

„Dickensonová je vzhůru, mylady. O všechno se postará.“

„Skvěle. Dobrou noc.“ Lydia pokývla komorníkovi, ale šťastný nový rok mu nepopřála. Přirozeně doufala, že šťastný rok prožije, nemohla si ale vzpomenout, jak se jmenuje. Mladý personál se tu v poslední době střídal jako aprílové počasí; málokdy stačila někoho z nich lépe poznat.

Lawrence stoupal za manželkou po mahagonovém schodišti. Dva kroky pod ní s očima ve výšce jejích ladných štíhlých zad, odhalených odvážným výstřihem k pasu, takze ukazoval lopatky i jemné výstupky podél páteře. Impulzivně se k ní naklonil a políbil ji na hladkou bílou kůži. „Vypadáš dnes nádherně.“

Zastavila se, aby si vychutnala kompliment a dotek teplých rtů na zádech. Lehce ji škrábaly jeho vousy a cosi v ní jitřily. Spíše vzpomínku než pocit. Vzpomínku na to, že po něm toužila, spíš než na skutečný pocit touhy. Sex pro ni býval tak sladký a plný očekávání; dávno jí ale zevšedněl. Otočila se k němu a zachytila výraz dychtivosti v jeho tváři. Pro něj měl sex očividně stále své kouzlo. I tehle rozdíl ji zraňoval.

„Vážně jsi tak unavená, miláčku? Vždyť je Nový rok.“

Měl pravdu. Byla příliš opilá, než aby věřila, že by ji milování mohlo opravdu uspokojit, na druhou stranu věděla, že jí díky vypitému množství alkoholu čeká nevázaný sex, jaký se jí vždycky líbil. Jakmile začnou, určitě se uvolní, tak jako jindy. Kromě toho, Lawrence byl její manžel a ona jeho manželka. Zákon a tradice jí ukládaly povinnost i v manželské posteli. Neměla by ho přehnaně odmítat. Jejich manželství bylo svým způsobem výjimečné, protože je nedegradovala nevěra. A časté odpírání by mohlo Lawrence oním obávaným směrem postrčit. „Tak dobrá, ale jen když si pospíšíš,“ opáčila. Síly k velkomyslnější odpovědi v sobě nenašla.

6

Ava uznávala, že muži mají svá upotřebení – výtečně se hodili, když chtěla donést pití nebo norkovou štolu, když přišlo na placení jídla či kupování šatů –, patrně by však ve svém tvrzení nezašla tak daleko, aby prohlásila, že někdy poznala muže, který by byl skutečně *užitečný*. Nemyslela si to dokonce ani o svém otci. Ava si dávno uvědomila, že není z dívek, které by svého otce automaticky zbožňovaly a nekriticky obdivovaly už jen z důvěrné podstaty jejich vztahu. Naopak zjišťovala, že čím intimněji se s mužem zná, tím přísněji jej hodnotí. Nedokázala přehlížet nedostatky, jakých si jiné ženy snad vůbec nevšimaly. Viděla na mužích, jaké mají chyby a čeho se bojí; vycítila jejich neschopnost či aroganci, nevázanost či slabost. Ne že by Sir Peter Pondson-Callow trpěl konkrétně některým z těchto nešvarů; nebyl nevázaný, slabý ani neschopný, a jeho aroganci vyvažovala hluboká potřeba být okolím přijímán. Byl to nicméně chladně ambici-

ózní člověk, a pokud jeho ambice nic nekrotilo, mohly vzky-
pět do něčeho zákeřnějšího, jako je například chamtivost či
dokonce krutost. Avě jeho lakota nevadila. Vydělal spoustu
peněz – *spoustu* – a ona z jeho obchodnického uvažování
a průbojnosti jenom získala. Bylo by sprosté, aby jím za ně
pohrdala – bylo by to pošetilé. Přesto k němu nedokázala
cítit obdiv, nemohla uvěřit, že je dokonalý jen proto, že je
to její otec. Bohužel nebyl stoprocentně přijatelný; ve všech
ohledech mu zkrátka něco scházelo. Nebyl dostatečně dů-
stojný, dostatečně klidný, naopak až příliš často sváděl hovor
na finance a byl trochu moc přátelský k prodavačkám, které
rád ohromoval tlustými svazky bankovek, jež okázale vyta-
hoval při placení. Jednoduše řečeno, nebyl to plnokrevník,
a tudíž nemohl být Avě nikdy skutečně užitečný, ať už na-
shromáždil sebevětší majetek.

Avinu matku si vzal pro peníze, a matka, dívka ničím vý-
razná, se provdala za Pondsona-Callowa pro jeho vzhled.
Vzájemně k sobě chovali podobný respekt, jaký bychom
mohli vidět u farmáře a jeho psa: oba chápali, že jejich spoje-
nectví je oboustranně výhodné, že se jedná o slušný obchod.
Nebylo pochyb, že matka vsadila na správného koně; otcí se
jako kouzlem podařilo proměnit její úctyhodné věno v hoto-
vé jmění. Než se Ava narodila, byl za svou podnikavost od-
měněn rytířským titulem a během války rozmnožil rodinný
majetek na čtyřicetinasobek. O jeho úspěších nebylo sporu.
Se svou polovinou obchodu se zdál být rovněž spokojený.
Nikdy si nestěžoval, že v rodině zůstalo naživu jediné dítě,
a k tomu děvče. Jistě si dobře spočítal, že jelikož svůj titul
stejně nemůže nikomu předat a jeho dcera je půvabná a neu-

stále se objevuje na stránkách společenských rubrik, nemusí se o její budoucnost strachovat. O chlapce mohl navíc přijít ve válečných jatkách. Kromě toho manželky všech jeho přátel začínaly odkvétat. Dostávaly se do věku, který ženským půvabům nepřál, a krása nehrála roli; když ještě mívala význam, lady Pondson-Callowová nechávala Sira Petera běhat za hezkými tvářičkami, přitažlivýma nohama a plnými nadry a nikdy kvůli tomu ani nezvedla obočí.

Ava vyrostla v přesvědčení, že milostné aférky představovaly jediné opravdové povyražení, jaké bohatí lidé během edwardiánské éry mohli zažít. Omezovaly je přežití a zkostnatělé konvence a spleť, licoměrný systém hodnot a společenských pravidel. Sexuální avantýry se tak staly hnací silou jejich klidného, nicméně nudného života. Aristokracie si chránila vysoký společenský status dodržováním pokryteckých společenských zásad, ale manželé, a někdy i manželky, si vydržovali milence. Většina lidí byla ochotná mimomanželské pletky přehlížet, pokud se zároveň udržovalo zdání rodinného štěstí. Byl to nanejvýš praktický, ač stejnou měrou deprimující systém. Ava pochopila, že daná pravidla byla zavedena proto, aby sexuální dobrodružství a poměry neničily rodinný život. Nejedno jméno bylo vyškrtnuto ze seznamu hostů, došlo-li na veřejné odhalení a následnou nezadržitelnou vlnu klepů; takové nerozvážníky společnost promptně a nevratně vyvrhovala ze svého středu.

Ava si často říkala, že kdyby se měla s někým usadit, musel by to být muž vsuktu výjimečný. A tím nemyslela velkolepost v onom beznadějně sentimentálním významu, jak ji nejspíš vnímaly Sarah či Beatrice. Nehledala rytíře v blýska-

vém brnění, který by jí lacině lichotil a pochleboval a objevil se na jejím prahu zatěžkaný mnoha akry půdy a neurózou z vidiny titulu, který nebude moci používat. Už jen proto, že podobní muži se bez výjimky vyznačovali nevýraznou bradou. Výjimečný muž podle Avy měl být (samo sebou) nechutně bohatý, protože ač sama disponovala obrovským majetkem, nechtěla se zařadit k ženám, o nichž se říkalo, že si koupily titul; byl by zajímavý, vtipný, možná i trochu panaovačný (pochopitelně by ji nikdy ovládnout nedokázal, ale bavilo by ji sledovat, jak se o to pokouší). A konečně by byl neuvěřitelně přitažlivý, naprosto úchvatný, jeden z těch, jejichž věrnost nelze považovat za samozřejmou. Zkrátka by se jí ve všem vyrovnal, a přesně po tom toužila.

Ava zatím takového muže nepoznala. Pochybovala, že vůbec existuje. A pokud kdy žil, dalo se předpokládat, že leží pohřbený v blátě někde ve Francii, tváří dolů v neoznačeném hrobě. Proto došla k závěru, že jelikož muže podle svého gusta pravděpodobně nenajde, měla by si užít co nejvíc zábavy s těmi, kteří jsou k mání.

Měla slabost pro bývalé vojáky, což se hodilo, protože Kitchenerova důkladná propaganda přinesla své ovoce a jiné muže aby pohledal. Così v jejich otevřeném hedonismu, křehkosti, v tom, jak byli buď naštvaní nebo zlomení, ji fascinovalo a přitahovalo. Natrvalo spojit život s některým z nich by ale nechtěla; dříve či později by se z něj stala koule na noze.

Zabloudili až do knihovny, skupinka těch, co odmítali jít spát, co si dali předsevzetí proburácet dvacátými lety v naději, že svým halasem přehluší ozvěnu artilerie, i když tvrdili,

že prý někdo hledá jakousi knihu poezie, aby si ověřil přesné znění jedné básně, a jediné proto jsou ještě vzhůru. Dva mladíci uzavřeli sázku o dvě libry a přešli se jako kohouti. Jejich debata už nabrala na ohnivosti. Ava uvažovala, jestli jim válka ve skutečnosti nechybí a nehledají si jakoukoli záminku k boji, a její podezření se prohloubilo, jakmile se všichni ocitli v knihovně a vznikl spor kvůli skomírajícímu ohni. Měli by přiložit sami, nebo raději zavolat sluhu? Muži, kteří se doteď dohadovali o citátu, na báseň v mžiku zapomněli a začali se handrkovat o to, jak se správně připravuje ohniště. Ava se uvelebila na lenošce a rozhlédla se po regálech plných svazků vázaných v kůži, bez zájmu a pohledem zamlženým šampaňským, takže jí knihy najednou připadaly zbytečné a nepochopitelné. Nedokázala v sobě posbírat sílu k tomu, aby se zvedla, našla sbírku Johna Donna a dokázala, že ten s knírkem má pravdu a ten druhý se mylí, čímž si i tak byla naprosto jistá. Nohy měla jako led; přála si, aby se přestali hádat a jednoduše zavolali služebnou. Jedna z dívek našla gramofon a pár desek. Svinuli koberec a několik nejnejzdolnějších se pustilo znovu do tance.

Z hudby se brzy vytratila bujará veselost a vybíraly se pomalejší melodie. Těla se přimykala jedno k druhému. Ruce bloudily, kam neměly, ale nikdo jim nebránil. Dívky líbaly muže hladovými, dychtivými polibky. Ava je sledovala v údivu nad tím, kde se v nich bere ta nekontrolovaná vášeň. Sama nikdy nepropadla muži natolik, aby třeba jen uvažovala o nediskrétnostech na veřejnosti. Vášeň se vždy řídila jejími podmínkami a patřila výhradně do soukromí, a přestože se Ava pravděpodobně pomilovala s mnohem více muži než

kterákoli jiná žena v místnosti, jistý si tím nikdo nebyl. Její pověst přižívovaly klepy a vzrušené dohady, avšak nikdy ji neposkvrnila nepopíratelná fakta.

Freddie seděl na podlaze u jejích nohou. Všiml si, jak sleduje tančící páry, a chybně si vyložil její nevěřící pohled jako výraz touhy; využil toho a políbil ji na nárt. I přes hedvábnou punčochu ucítila vlhký dotek jeho rtů. To byl Freddieho nedostatek. Vlhké polibky, které svým způsobem charakterizovaly celé jeho vystupování, plné horlivé rozněžnosti.

Dougie podal Freddiemu malou krabičku a ten ji vděčně přijal. Když ho postřelili do lýtka, při zotavování dostával opium proti bolestem. Vcelku si ho oblíbil, ale doktoři prohlásili, že je závislý a odmítli mu opium dál dávat. Bolestmi skoro přišel o rozum. Pak ho jeden sympatický chlapec z Ameriky seznámil s kokainem, malým zázrakem. Ava mu neholdovala. Jednou ho vyzkoušela tak jako většinu věcí, protože nesnesla žít v nevědomosti. Nemohla popřít, že se na něm cítila báječně – připadala si neporazitelná, plná energie, výjimečná, mužně silná – jenže rauš netrval dlouho a následovalo kruté vystřízlivění. Nejdříve silně zvracela, což bylo nedůstojné. Pak se dostavila úzkost, a to byl stav, jaký nikdy nezažila; obvykle se ve svém jednání a vystupování cítila jistá. Byla přesvědčená, že se na ni služebná dívá úkosem, a nechala ji propustit. Hluboce se za to styděla, jakmile se nad tím v klidu zamyslela a čas od času ji napadlo, kde asi služebná skončila. A tak teď jen sledovala, jak si hoši píchají studené jehly do rukou, užívala si pohled do jejich tváří, povolujících v očekávání sladké úlevy, která měla následovat. Zvedla se

a poslala všem vzdušný polibek. Vždycky odcházela dřív, než začali plakat a naříkat, nadávat a máchat kolem sebe.

Ava byla ubytovaná v jižním křídle, které mělo pověst toho nejpohodlnějšího a položeného nejbliže k soukromým pokojům hostitelky. Mohla to brát buď jako kompliment, anebo důmyslný způsob, jak přijít k pár klepům. Ať tak nebo tak, bylo jí to jedno; dostala pokoj s vlastní koupelnou, která byla během podobných víkendových výletů na venkov nepostradatelná. Mnohé z těchto rozlehlých domů byly příšerně neútné a staromódní. Ava dávala jednoznačně přednost Londýnu, kde se všichni a všechno řídilo nejnovějšími trendy. Když přišla do pokoje, ke svému překvapení tam našla lorda Harringtona, ležícího v pyžamu na posteli.

„Charlie, čekala bych, že mě tu uvítá spíš komorná,“ prohlásila bez zaujetí.

„Poslal jsem ji pryč.“

„A jak jsi vysvětlil, že jsi v mém pokoji?“ Ava si sundala náušnice a odložila je do malé porcelánové misky na toaletním stolku, načež se lhostejně zadívala na svého milence.

„Mám pokoj hned vedle. Řekl jsem jí, že jsem si spletl dveře.“

„Pochybuju, že ti uvěřila.“

„Je to služka, neřekl bych, že na tom záleží.“

Avě na tom záleželo, ovšem ne tak dalece, jak by mělo, a z jiných důvodů, než by se předpokládalo. Od neprovdaných žen se jaksi očekávalo, že zůstanou pannami až do svatební noci, Ava ovšem takový postoj považovala za přežitý a nevěnovala mu pozornost. Na druhou stranu nerada přikrmovala fámy. Nestála o to, aby ji každý znal; v jejich očích to bylo podobné, jako by ji někdo vlastnil.

„A kromě toho nám vévodkyně prozíravě přidělila souse-
dící pokoje, takže určitě tuší, že jsme milenci, a pokud to *ona*
ve svém pomalém mozečku tuší, pak to všichni ostatní *vědí*.“

Ava se zakabonila, protože by byla raději, kdyby se Char-
lie mýlil. „V tom případě bychom měli doufat, že jde jen
o náhodu.“ Zničehonic ji ovládla primitivní a nutková tou-
ha a úplně přebila její znepokojení nad možnými řečmi.
Změněným tónem pokračovala: „Jak se mám teď podle tebe
svléknout, když jsi poslal služku pryč?“ zeptala se s nepatr-
ným úsměvem.

Harrington poklepal dlaní na postel. „Pojď ke mně, po-
můžu ti.“

Když bylo po všem, zeptal se: „Líbilo se ti to?“

„Ano. Jsi dobrý.“

„Tvůj nejlepší?“

„Jeden z nejlepších,“ připustila. Lord Harrington vypadal
zklamaně, moudře se ale rozhodl vypořádat se s rozladěním
sám. Ava nepatřila k ženám, které tolerovaly sebelítost. Na-
opak, nejspíš se právě zamýšlela nad ubíjející jednotvárností
schůzek, jako byla tahle. Vylezl z postele a prohrábl oheň,
pak na kovový rošt hodil kondom a znovu v ohni zašťáral
pohrabáčem v naději, že v něm ten kousek gumy shoří. Ni-
kdo si nepřál, aby kondom našla jeho manželka, ale Ava na
něm vždycky

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!